

Lelkes amatőrökből váltak lelkes profikká

Az első kiállítás olyan volt, mint egy hatalmas családi rendezvény, és valójában mi magunk is egy nagy családot alkottunk – idézte fel lapunknak adott interjújában az Alföldi Állattenyésztési és Mezőgazda Napok legelső rendezvényének élményeit Egyed Béla. A Hód-Mezőgazda Zrt. egykori vezérigazgatója társaival akkor vágott bele a ma már nagy hírű szakmai rendezvény megszervezésébe, amikor még senki nem hitt bennük, és amikor még hazánkban egyáltalán nem volt jellemző, hogy tenyészlatai mellé valaki büszkén kiálljon eredményhirdetésekor.

Milyen visszajelzést kaptak a kiállítók és a közönség részéről az első alkalom után?

Csak pozitív visszajelzéseket, biztató elismerést kaptunk. Sok kiállító már a rendezvény végén odajött hozzánk, és közölte, hogy jelentkezne a következő évre. Számos ötlettel is segítettek minket, javaslatokat tettek arra, hogy min lenne érdemes változtatni, mit lenne érdemes fejleszteni. És itt meg kell jegyeznem: abban, hogy az első kiállítás megvalósulhatott, kiemelkedő szerepe volt az ÁV Rt-nek és Dr. Csepü Lajos vezérigazgatónak, aki azzal segített minket, hogy a cég osztalékát nem vonta el, hanem visszahagyta a kiállítás beruházására.

Mi motiválta Önöket 25 évvel ezelőtt, hogy mindenféle tapasztalat nélkül belevágjanak egy ekkora horderejű rendezvény megszervezésébe?

Két dolog is inspirált minket. Egyrészt 1990 után lehetőség nyílt arra, hogy külföldi kiállításokra is eljussunk. Elsősorban Amerikába mehettünk ki néhány – főként szarvasmarha – kiállításra. Irigylésre méltó volt, amit ott láttunk: az embereknek az állatok felé tanúsított szeretete, megbecsülése, és az a büszkeség, amivel a tenyésztők felvették állataikat. Azt éreztük, hogy nekünk is el kell indulnunk ezen az úton, hiszen itthon akkor még nem volt jellemző, hogy az állattartók igazán büszkén mutogassák a saját vagy a gazdaságuk állatait. OMÉK ugyan már akkor is létezett, de azon a rendezvényen is kevés igazgató állt ki a díjnyertes szarvasmarhája mellé. A másik ok, amiért belevágtunk, hogy '92-'93-ban a jövedelmezőség negatívan hatott a tenyésztőkre. Mi azonban fel akartuk rázni az elkeseredett tenyésztőket egy ünnep megszervezésével, hogy újra töretlen lelkesedéssel dolgozzanak. 1994 tavaszán nekiálltunk a szervezésnek, anélkül, hogy bármiféle kiállítás-szervezői tapasztalattal rendelkeztünk volna. Példaértékű volt az a lelkesedés, ami emberről emberre átragadt. Egymást kellett lelkesítenünk, ugyanis – nem bántva ezzel senkit – a kezdetekkor egy OMÉK-os rendezőt meghívtunk, hogy segítsen nekünk, és esetleg vállalja el a rendezvény szervezését. Megmutattuk neki azt a foci pályát, ahová a bemutatót terveztük. Elmosolyodott, és bár nagyon udvariasan, de azt mondta: „Hát, fiúk, ha majd ezt tényleg komolyan gondolják, akkor szóljanak!”.

Milyen élmény volt az első rendezvény sikeres megszervezése és lebonyolítása?

Hihetetlen és elmondhatatlan. A kiállítóknak is, de elsősorban nekünk. A cég építőbrigádja oroszlánrészt vállalt, szombat-vasárnap folyamatosan dolgoztak nyújtott munkaidőben másfél-két hónapon keresztül. Olyan volt az építkezés időszaka, mint egy nagy piknik. A családtagok állandóan jöttek ki a munkásokhoz, hozták nekik az ebédet. Már akkor is ünnepi hangulat kerekedett. Nehéz szavakba önteni, amit akkor éreztünk. A tudatlanok szerencséjével sikerült megrendeznünk az első kiállítást, aztán évről-évre egyre rutinosabbá váltunk.

Gondolta akkor, hogy egyszer idáig jutnak?

Nem. Mi csupán azt reméltük, hogy az első sikeresen meg tudjuk valósítani. Aztán a sok pozitív visszajelzés „meghozta az étvágyat”. Az első kiállítás olyan volt, mint egy hatalmas családi rendezvény, és valójában mi magunk is egy nagy családot alkottunk. Elsősorban azok jöttek el, akikkel valamilyen kapcsolatban volt a cégünk, így sokakat már ismertünk.

13 éve – az akkori szívműtete miatt – kiszállt a szervezésből. Hogy látja, azóta milyen irányba és milyen mértékben fejlődik a rendezvény?

Valójában már hagyomány, hogy minden évben bővül valamivel a kiállítás az előző évihez képest, a kiállítók számát, összetételét és a programokat illetően is. Mindig valamit újítotunk, ami teljesebbé, gördülékenyebbé, tökéletesebbé tette a kiállítást. Szerencsére ez a „hagyomány” megmaradt azóta is. Nagy örömmre szolgál, hogy a kezdő csapat, Fekete Balázs, Fenyvesi Katalin, valamint Hős János munkáját elismerik az új tulajdonosok is, és Antal Gábor vezérigazgató megbecsüli a szervezőket, illetve az általuk végzett munkát.

Gyönyörű furioso north-star lovakkal büszkélkedhet, akik közül már több nyert komoly díjat. Miért fontos a tenyésztőknek, hogy megmérettessék magukat egy ilyen nagy horderejű rendezvényen?

Mindenki szeretné tudni, érezni, hogy hol tart, jó úton jár-e a tenyésztésben. És fontos is, hogy erről külső, szakmai szemlélő adjon nekünk információt. Hajlamosak vagyunk ugyanis arra, hogy a saját állatunkkal, portékánkkal szemben elfogultak legyünk, hisz mindegyiket ismerjük, és mindegyiket szeretjük valamiért. Itt viszont idegen bírálók ítélik meg őket, amelynek köszönhetően reális képet kaphatunk róluk. Ez pedig lehetőséget ad arra, hogy szemléletet váltson a tenyésztő, vagy épp ellenkezőleg: megerősödjön abban, hogy jó irányt választott. Ha pedig még díjat is nyer, erkölcsi sikerrel és büszkén térhet haza.

Mizsei Bernadett